

CARTA DE L'ALCALDE

Festes de la Tardor i Fira de Sant Miquel

ÀNGEL ROS
ALCALDE DE LLEIDA

SANT MIQUEL i les celebracions a l'entorn de la Mare de Déu de l'Acadèmia, copatrona de la ciutat, suposen l'inici oficial de les Festes de la Tardor a Lleida. La festa corre paral·lela a una fira que ens recorda una de les principals riqueses del nostre entorn, l'agroalimentació i les seves potencialitats.

A Lleida, de sempre, visitar la Fira de Sant Miquel ha tingut un doble component, el festiu i el professional. I encara en podríem afegir un més: el pedagògic, gràcies a l'atenció que tradicionalment hi han dedicat els centres escolars de la ciutat i tot el territori.

Fira i festa conjuguen un element comú que s'ha mantingut en el temps: la capacitat de la ciutat de generar atractiu i de cridar a la participació en les diferents activitats que les baixeixen. Enguany, les Festes de la Tardor, que comencen oficialment el dia 28, refermen l'aposta per la nostra cultura popular. La bona acollida del tradicional Aplec de la Sardana, que enguany s'ha traslladat a la plaça de Sant Joan, el Festival de Dansa dels Països Catalans, la Gran Nit del Foc, la Diada Castellera, la Recreació de les noces de Ramon Berenguer IV i Peronella d'Aragó o les cantades d'havaneres mostren l'esti-

ma de la ciutadania per les nostres representacions culturals.

Aquest any, obrim les portes dels nostres monuments més preuats: es podran visitar gratuïtament la Seu Vella, el Castell del Rei i el Castell de Gardeny i, de la mà dels Amics de la Seu Vella, es programarà una visita nocturna guiada al monument. En matèria d'art també és destacable l'exposició que sobre *Sant Miquel i la pervivència dels ideals de cavalleria*, es podrà visitar al Museu de Lleida Diocesà i Comarcal. Montserrat Caballé i Montserrat Martí, Els Amics de les Arts o Pastors Rock són altres noms propis de l'oferta musical del programa de festes. Un programa que és el resultat de la sinergia entre entitats, associacions i la força motora de la societat lleidatana, participativa i solidària.

La Fira de Sant Miquel ens ofereix l'exposició dels avenços i les innovacions en el sector agroindustrial, el més estable de

Innovació i internacionalització són les claus de la nova economia, i la Fira de Sant Miquel n'és un clar exponent

l'economia catalana i que és ara el sector líder en exportació. Innovació i internacionalització són les claus de la nova economia, i la Fira de Sant Miquel n'és un clar exponent. Per això, vull agrair la confiança que

ens fan tots els expositors, els visitants i els professionals que participen en les jornades tècniques, perquè tots ells fan una aposta clara pel progrés, no només de les terres de Lleida, sinó de tot Catalunya.

Fer fira, a la nostra ciutat, és també fer festa i, per això, la Fira de Sant Miquel i els actes festius que l'embolcalen constitueixen una immillorable oportunitat per gaudir de la Lleida de tardor i de tots els seus atractius, entre els quals, una rica gastronomia vinculada als productes de la terra que és també un element importantíssim per a aquesta projecció del sector agrícola i ramader de Lleida.

COL·LABORACIÓ

Les lliçons de La Canadencia

JOAN REÑÉ I HUGUET
PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ DE LLEIDA

L'INSTITUT D'ESTUDIS Ilerdencs va acollir dimecres passat la presentació d'un documental dedicat al centenari de la fundació de l'empresa La Canadencia. Un centenari que ens fa sentir orgullosos de la decisió aportació que les comarques de Lleida i, d'una manera més directa del Pirineu, van fer per al progrés i per al desenvolupament general de la Catalunya del primer quart de segle XX.

Ara fa cent anys, l'energia hidroelèctrica va impulsar un canvi de tot ordre, que va influir en la construcció d'una nova societat, una nova economia i noves formes d'organitzar-se. L'aprofitament de l'aigua dels rius del Pirineu (paradoxalment, el recurs natural d'unes comarques enfonsades en una profunda crisi econòmica i social) va comportar la transfor-

mació econòmica, social i industrial de tot un país. Sense l'aprofitament hidràulic i hidroelèctric del Pirineu lleidatà la revolució industrial, a Catalunya, hauria estat un miratge. Els dirigents polítics, enginyers i industrials catalans (els Riu, Sert i Montañés) i l'enginyer Pearson van ser visionaris, gent valenta i avançada al seu temps i van saber veure amb total claredat les oportunitats que brollaven als Pallars i riu avall.

I la societat catalana, com sempre ha fet, respongué. Respongué amb molt treball, i amb una unitat operant i constructiva pròpia d'aquells anys en què es posicionava amb tantíssima dignitat la Mancomunitat de Catalunya, i es començaven a projectar estructures d'estat, materialitzades en noves infraestructures, reformes de l'Administració local, assistència so-

cial, cultura i educació. Ho sabem ara i ho saben la gent d'aleshores: si no hi ha aigua no hi ha vida. No hi ha agricultura, no hi ha indústria, no hi ha turisme... I si no hi ha complexitats i generositats dins d'un mateix territori, no pot haver-hi, tampoc, desenvolupament econòmic, competitivitat, ni, en definitiva, progrés d'una manera igual i per a tothom.

Els cent anys de La Canadencia, a través d'aquest documental i l'exposició i conferències programades al voltant de l'efe-

roportuari de Barcelona o la manca d'inversió en infraestructures a Catalunya recorden massa algunes actituds que es van produir en els passos previs a l'electrificació del Pirineu, quan els estaments polítics espanyols de principis del segle XX devien considerar que la idea d'electrificar Catalunya per impulsar el motor del progrés era un deliri. Però ens en vam sortir. I ho vam fer gràcies a l'esforç i la tenacitat de tothom: les persones que tingueren les idees, el talent, els di-

cions. I el cas de l'electrificació del Pirineu és ben allisonador: l'aprofitament hidroelèctric del Pirineu lleidatà va permetre a Barcelona tenir llum i força per moure les seves màquines i uns incalculables beneficis socials i econòmics. L'èxit de La Canadencia ens ve a dir també una cosa molt important: sense reparaís no hi ha país. I el país som tots i sense uns no existirien els altres.

Els actes commemoratius del centenari de la fundació de La Canadencia coincideixen, en l'espai i en el temps, amb un període que molts veiem com l'inici d'una nova etapa i d'un canvi de paradigma. L'acte, que tingué lloc la vigília de la reunió Mas-Rajoy sobre el pacte fiscal, comptà amb la presència del president de la Generalitat, Artur Mas, a qui —recol·lint el sentir de molts dels que érem presents allí— vaig manifestar que no estava sol, que té tot un poble darrere que li fa costat en la idea d'una Catalunya que vol caminar sense llast.

L'èxit de La Canadencia ens ve a dir també una cosa molt important: sense reparaís no hi ha país. I el país som tots i sense uns no existirien els altres

mèride, també ens posen de manifest una altra realitat: Catalunya sempre ha anat avançant malgrat les incomprendiments institucionals de torn. Avui, entre moltes altres, la negativa espanyola al Corredor Mediterrani, l'isolament i l'ofec ae-

ners; les persones que les executaren (els tècnics, els obrers), i, gràcies també, a una voluntat de transversalitat del país i d'anar tots a una.

Un país potent és aquell que sap compartir i repartir, ja siguin recursos, idees o innova-